

[Aksel Larsen.]

afskaffet; men det er en uimodsigelig Kendsgerning, at det samme Parti nu gennem sin Regering kommer med Forslag til en Forfatningsændring, hvorefter Kongemagten bibeholdes, og hvorefter alle de reaktionære Bestemmelser om Kongemagten og dens Indflydelse skal blive staaende.

Der kunde nævnes en hel Række Eksempler; det tager desværre for megen Tid og er ugorligt inden for den halve Time, der er mig beskaaret, men man kan jo selv gennemlæse Grundloven og se det fornødne. Den udoevende Magt er hos Kongen, han er myndig, naar han er fyldt det 18de Aar, og det samme gælder de kongelige Prinsler — jeg gød i øvrigt vidst, hvorfor det kun skal gælde kongelige Prinsler; jeg ved ikke af, at der er Naturlove, der gør dem klogere ved det 18de Aar end almindelige Mennesker. Der er hele Spørgsmaalet om hans Indflydelse ved Regeringsdannelse, hans Besættelse af Embeder, kort sagt, alle Kongens Forrettheder, saavel som overhovedet Eksistensen af Kongedømmet. Man skulde tro, at man, naar Socialdemokratiet, med dets Fortid, kommer og vil rejse en Forfatningskamp, eller naar det *paastaar*, at det vil rejse en saadan, da i det mindste gjorde det saa behændigt, at man ogsaa tog disse Problemer op til Behandling. Naar det ikke er Tilfældet, kan det ikke andet end faa os til at tvivle om — og det gælder for øvrigt den største Part af Befolkningen —, at man mener det alvorligt med denne Sag.

Lad os blot tage et enkelt karakteristisk Punkt i dette Forslag om en Grundlovsændring. Der foreslaas en Ændring af Grundlovens § 30. Ifølge denne § 30 har man Valgret til Folketinget, naar man er fyldt sit 25de Aar og har fast Bopæl i Landet, ikke er dømt for en vanærende Handling uden at have faaet Æresoprejsning og ikke nyder eller har nydt Fattighjælp eller er ude af Raadighed over sit Bo. Naar en socialdemokratisk Regering vil have denne Paragraf i Grundloven ændret, skulde man tro, at den i hvert Fald vilde have Fattighjælpsbestemmelserne fjernet, og at den i hvert Fald vilde have Valgretsaldere sat ned til den Grænse, der er nævnt i Partiets eget Program — det Program, som reelt, om end endnu ikke formelt, er sat ud af Kraft ved Hovedbestyrelsens Beslutning.

Det falder ikke Socialdemokratiet ind. Under ingen Omstændigheder maa Valgretsaldere nedsættes, og Partiets Ordfører gav her i Dag en glimrende Motivering: at nu er Valgretsaldere ikke mere nogen kon-

servativ Garanti eller lignende. Ja, det sete afhænger naturligvis af Øjnene, og den Stilling, Socialdemokratiet staar i, betinger alt-saa dets Forhold til dets egne Paragraffer og Programpunkter. Medens man tidligere kæmpede for at faa Valgretsaldere sat ned, er man nu udmærket tilfreds med 25 Aars Alderen og ønsker den ikke sat længere ned. Derimod finder man det naturligt, at kongelige Personer er myndige med 18 Aars Alderen.

Lige saa graverende er det, at Regeringen nok vil have ændret § 30, idet man vil have erstattet Ordet „Folketing“ med Ordet „Rigsdag“, men at man ikke vil have afskaffet Bestemmelsen om, at Fattighjælp berøver Folk Valgretten. Socialdemokratiet har i den Grad svært ved at løbe fra sin egen Fortid og ved at glemme Anvendelsen af den Terminologi, som tidligere netop Undervisningsministeren var en Mester i, at da Socialreformen blev gennemført, udbasunerede man i største Parten af den socialdemokratiske Presse som en mægtig Sejr, at nu var Fattighjælpsbegrebet afskaffet i dansk Sociallovgivning. Det er det naturligvis ikke. Jeg anfører dette for at vise, hvilken Fortid Socialdemokratiet har paa dette Omraade, hvor stærk den er, naar den i den Grad behersker den socialdemokratiske Pres-ses Journalister endnu. Dette til Trods ønsker Socialdemokratiet ikke, naar det vil have Forfatningen ændret, denne ualmindelig reaktionære Bestemmelse i Grundloven fjernet. — Og paa den Maade kunde man jo komme med en hel Række Eksempler; jeg har kun villet nævne nogle karakteristiske, som tilstrækkelig tydeligt viser, at det er ikke nogen alvorlig Forfatningskamp, der er rejst her.

Der er rejst Tvivl om, hvorvidt Socialdemokratiet virkelig ønsker at faa Landstinget afskaffet. Jeg deler den samme Tvivl. Hvis man ønskede Landstinget afskaffet, vilde man ikke søge at opnaa det ved en mere eller mindre akademisk Diskussion her i Tinget, saa vilde man gaa ud og ligefrem iværksætte en Folkerejsning for Kravet om Landstingets Afskaffelse. Men det er jo slet ikke det, der sker. Nej, Socialdemokratiet forstaar udmærket vel at anvende det bestaaende Landsting, saaledes at hvis der bliver gennemført særlig reaktionære Love, saa giver man Landstinget Skylden, og hvis der eventuelt ikke bliver gennemført de Ting, man har lovet Vælgerne, giver man ogsaa Landstinget Skylden, men nogen virkelig alvorlig, reel Konflikt mellem Folketing og Landsting har vi ikke været Vidne til i en Aarrække. Det er, som jeg tidligere